

[Undervisningsministeren]

Der er endvidere enighed mellem nævn, udvalg og råd om, at nye bekendtgørelser bør indeholde de overordnede rammer for uddannelsen, mens de nærmere bestemmelser om uddannelsens tilrettelæggelse bør fastsættes i et cirkulære.

Det er der altså enighed om mellem nævn, udvalg og råd. Til gengæld er ministeriet måske ikke helt enig i dette. Jeg ser gerne, at der bliver givet de enkelte handelsskoler en vis frihed til at udfylde rammerne under hensyn til skolens særlige ekspertise og erhvervslevets særlige behov. Derfor vil jeg helst ikke lade dette albuerum indsnævre af en stram cirkulærestyring.

Der er derfor endnu et par hindringer, som vi gerne skulle have ryddet af vejen, uden at det skal forsinke det videre arbejde i denne i forvejen ret vanskelige sag. Tanken var jo, at den nye EDB-assistentuddannelse meget gerne skulle være etableret i løbet af det kommende år. Jeg forsikrer spørgeren om, at det er vores hensigt at arbejde med det som mål.

Korneliusen (S):

Jeg takker for ministerens svar, som dog på nogle områder var positivt. Man kunne godt fristes til at spørge: hvorfor har det taget så lang tid? Og i forlængelse af det spørgsmål: kan vi, når ministeren siger inden for det kommende år, få en nærmere tidsfrist for, hvornår ministeren forventer et sådant bekendtgørelsesudkast lagt frem?

Er ministeren ikke enig i, at der netop på dette område er fantastisk gode beskæftigelsesmuligheder? Det kræver, at den bekendtgørelse, som kommer, styrkes både kvalitativt og kvantitativt.

I forlængelse af en række spørgsmål, som uddannelsesudvalget har stillet, og hvortil ministeren svarede, at der ikke er behov for yderligere tilførsel af ressourcer, fordi ministeren forestiller sig, at selv om vi udvider uddannelsestiden fra 1 år til 1½ år, skal det give muligheder for eleverne for at fordybe sig i selvstændigt arbejde, vil jeg spørge, om ministeren ikke er enig i, at man godt kan udvide uddannelseslængden samtidig med, at man opretholder det formål, som ministeren giver i sit svar, og samtidig udvider antallet af timer og dermed får et behov for øget res-

sourcetildeling til området, som sagt både kvalitativt og kvantitativt.

Er ministeren også enig i, at en revision af bekendtgørelsen skal tage sit udgangspunkt i tre overordnede formål, nemlig 1) – som ministeren sådan set har svaret på – at der skal være tale om en rammebekendtgørelse, som åbner mulighed for justeringer løbende, 2) at der tilføres flere ressourcer til området generelt, og 3) at der iværksættes et koordinationsarbejde i ministeriet med henblik på en samordning af alle disse forskellige uddannelser, som i øjeblikket udfolder sig?

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg skal naturligvis ikke blande mig i, hvilke spørgsmål man stiller til mundtlig besvarelse, og hvilke man stiller til skriftlig besvarelse. Men jeg tror, at alle, der har påhørt disse spørgsmål, må give mig ret i, at de eger sig bedst til skriftlig besvarelse. Jeg har så sent som i går, så vidt jeg husker, underskrevet et temmelig langt svar til uddannelsesudvalget. Det vil jeg ikke besvære folketinget med at læse op her. Det kommer ind på en hel del af det, der er spurgt om.

Jeg synes, at det afgørende ved denne lejlighed må være for det første at konstatere, at det har taget for lang tid, dernæst at konstatere, at nu er vi ved at være fremme ved målet. Der er enighed om, at vi forlænger uddannelsen, men lader være med at øge timetallet. Jeg ved godt, at det er udvalget og rådet og ministeriet, der er enige om dette, og at nævnet ikke er helt enig i det, men alligevel synes jeg, vi på det punkt nu er kommet på plads med sagen.

Tilbage står det sidste, jeg nævnte. Her er vi altså ikke helt færdige, men jeg har sagt, at meningen er, at den nye uddannelse skal være etableret i løbet af det kommende år.

Mere kan jeg ikke sige nu, også fordi der er flere parter, der skal bøje sig mod hinanden. Jeg beklager meget, at det ikke er gået stærkere, men der skal altså være god vilje fra flere parter, hvis det skal gå stærkt. Jeg tror, spørgeren vil være den første, som vil sige, at det er sandelig enhver undervisningsministers pligt at forhandle og forhandle og forhandle, indtil man opnår enighed med de råd og nævn og udvalg, hvor arbejdsmarkedets parter sidder. Hvis al magt lå i ministeriet, kunne vi for et år siden have bestemt,